

Kan nordmenn slutte å klage?!

Jeg så et fint innlegg nylig der russen i Spania var innom stengte DNSR for å heise flagget på 17. mai. I kommentarfeltet var det en nordmann som kommenterte "burde man ikke ha litt respekt for de 27 tusen døde i Spania og holde seg hjemme". Denne personen fikk sagt sin negative mening om dette. Han måtte bare dele sine negative tanker på dette fine innlegget. Uten å tenke seg om at kanskje nettopp russen har respekt for dette, og har holdt seg til reglene hele tiden og bare ønsket en koselig, og trygg, flaggheising. I kommentarfeltene på VG og Facebook ser man det samme hele tiden, en person som absolutt skal si noe negativt, ofte uten å tenke seg om.

Hytteforbudet var jo kriminelt i nordmenn sine øyne, NEI, politikerne kan IKKE stoppe oss for å dra på hytta?! Nei, da var det ikke noe snakk om å ha respekt for andre, for man ville jo dra på hytta. Etter denne episoden, der man ser hvor bortskjemte nordmenn er, innser man at når et land blir for perfekt, slutter mennesket å reflektere. Tenkte de i det hele tatt på tiltakene som ble gjort i andre land, og at hytteforbudet var barnemat i forhold?

Tenk på den stakkars russen, en opplevelse som oppstår en gang i livet, og den ble i år ødelagt. Selvfølgelig, når russen tar seg til å feire litt og respektere reglene, så kommer det et innlegg på Facebook; "den jævla russen, som spiller altfor høy musikk. Dra dere til helvete!" Ikke en tanke slo inn hos denne personen om at russen har lov til å kose seg litt, midt oppi alt kaoset? Å spille høy musikk kan ikke være det verste som kunne ha skjedd. Ja, det er vel lov å si sin mening, men det går an å tenke seg om litt først, sette ting i perspektiv.

Landstreffet i Kongeparken har hvert år tilfeller av voldtekt. Dette er ikke saken i år, hvor russen har vist ansvar ovenfor samfunnet.

Hvorfor er mange nordmenn misfornøyde egentlig, når Norge sies å være verdens beste land å bo i? Det minner meg om en samtale jeg hadde med noen venner for en tid siden, hvor jeg sier "hvor fantastisk er ikke livet?", og de svarer med "nei, livet suger". Personen som sa dette har fast jobb, fin bil og gode venner. I andre land med hardere vilkår blir de glade om barna får gå på skole, eller har muligheten til å ha en jobb som gir dem akkurat nok penger til mat. Hvorfor trenger nordmenn så mye mer for å være lykkelig? Kanskje litt mer sollys hadde gjort susen.....

En annen ting nordmenn er eksperter på er å se feil i andre, for å løfte opp egen selvtillit. Jeg kan ikke si at jeg ikke kjenner meg igjen, oppnår jeg en bedre karakter enn en medelev får det meg jo til å føle meg ekstra bra. Det er vel kanskje i menneskets natur å sammenligne seg med andre? Samtidig føles det nesten kriminelt å skryte av seg selv, fordi ingen liker noen som gjør det. Er det fordi man blir sjalu?

Å klage over andre skjer nok mest bak tastaturet, eller ryggen til folk, for det er jo lettere. Å være tastaturtøff er typisk! Å få et slap i trynet er ikke like sannsynlig når man kommuniserer gjennom en skjerm. Greia med dette er jo at nordmenn har blitt så vandt med sin frihet til ytring, at ytringen kommer kjapt og automatisk. Nordmenn har til og med et utsagn som sier: "å tenke før man snakker er som å tørke seg i ræva før man bæsjer."

Tenk hvor mye lykkeligere vi kunne ha vært om vi var flinkere til å tenke positive tanker, istedenfor å gå rett på de negative. Jeg tror det er det vi mangler. Vi tar de positive tinga med livet som en selvfølge og ikke et privilegium. Istedenfor å tenke, "den jævla russen", kan vi tenke på hvor unik den tradisjonen er, og være stolt over den enestående norske identiteten.

Tone vg3